

PANORAMA

DODATEK NIEDZIELNY „DZIENNIKA ŁÓDZKIEGO”

Łódź, dnia 22 marca 1953 r. Nr 11 (287)

Nie była daremna jego walka i praca

W rocznicę zgonu Juliana Marchlewskiego

*Kiedyś walka tylko była Ojczyzną
dzisiaj przyszłość przeszłości dług spłaca.
Daleś życie dla komunizmu,
Nie na darmo była walka i praca:
W naszej woli jest twoja wola,
W naszym męstwie jest twoje męstwo...*

— tak pisał kiedyś poeta — o Julianie Marchlewskim, nieugiętym Polaku i rewolucjonście.

szczyh przykładów oddania dla sprawy ludu...

Dlatego właśnie poeta napisał o Nim proste słowa, naj-

nika. Wierny do końca uczestniczył w walce o zwycięstwo socjalizmu z taką samą mocą w Polsce, jak i w Rosji i Niemczech.

Na akademii ku czci Marchlewskiego — mówił o Nim Bolesław Bierut:

„Jest symbolem patrioty - internacjonalisty, łączącego miłość do swego narodu z wielkimi przodującymi ideałami ludzkości, które wcielił w życie rewolucyjną walką proletariatu międzynarodowego, walką o nowy ustroj społeczny, o braterską przyjaźń pomiędzy wszystkimi narodami, które zdołały się wyzwolić z przemocy imperialistycznej, walka o trwały pokój”.

Szczególnie bliska postać Juliana Marchlewskiego jest łódzkim masom pracującym. Tu bowiem w 1889 r. Marchlewski, pracujący jako farbiarz w fabryce Poznańskiego — dziś noszącej dumnie Jego imię — przystępuje do czynnej walki.

Nie zagasła w pamięci robotników łódzkich czasy, gdy Julian Marchlewski tworzył wśród nich Kasy Oporu, których zadaniem było mobilizowanie do walki z wyzyskiem oraz tworzenie dobrowolnego funduszu strajkowego. To właśnie z włókiennikiem Wiekoszewskim i ślusarzem Lederem zawiązał Marchlewski Związek Robotników Polskich, po upadku Wielkiego Proletariatu.

Koła tego związku szybko rozprzestrzeniły się po całej Łodzi, a także w wielu innych skupiskach proletariatu. Między innymi w Zgierzu i Pabianicach.

(Dalszy ciąg na str. 4)

Julian Marchlewski jako rektor komunistycznego Uniwersytetu Mniejszości Narodowych w Moskwie (rok 1923).

Z imieniem Marchlewskiego polska klasa robotnicza wiąże nierozdzielnie czterdziestoletni etap swej historii — od roku 1885 do 1925. Od lat młodzieńczych bowiem, aż do późnej starości — poświęcił Julian Marchlewski wszystkie swe siły, w służbie mas pracujących.

W trudnym, pierwszym okresie działalności pierwszej rewolucyjnej partii polskiej klasy robotniczej — „Proletariatu” — rozpoczął dziesiętnastoletni uczeń gimnazjum warszawskiego swą rewolucyjną walkę. Był współorganizatorem Związku Robotników Polskich. Był współzałożycielem pierwszej polskiej marksistowskiej partii — Socjaldemokracji Królestwa Polskiego i Litwy, jednym z jej kierowników. Walczył później o wyzwolenie mas pracujących w szeregach Komunistycznej Partii Polski, jako jeden z jej najwierniejszych i najaktywniejszych członków. Był przewodniczącym Polskiego Tymczasowego Komitetu Rewolucyjnego.

Czterdzieści lat życia oddał, by przyspieszony został dzień społecznej wyzwolenia ludzi pracy. Został w naszej pamięci jako jeden z najpiękniejszych

większej pochwały: Daleś życie dla komunizmu...

Ale błąd popełniłby ten, kto chciałby historię życia Juliana Marchlewskiego oprzeć tylko na kanwie polskiego ruchu robotniczego. Marchlewski łączył nierozdzielnie miłość do swojej ojczyzny, do swojego narodu z proletariackim internacjonalizmem. Wskazywał, że „tylko ten może służyć interesom narodu polskiego, kto służy interesom międzynarodowego proletariatu”. W rosyjskiej klasie robotniczej widział najlepszego przyjaciela i sojusz-

Nad Rzeką Czerwoną i Czarną

„Ciężka jest droga pod górę, ale kiedy pracujemy dla ludu i ojczyzny, nie czujemy zmęczenia”.

List z Vietnamu

Teśkne, monotonne nieco dźwięki tej pieśni przez wiele tygodni rozlegały się na stromych, górskich drogach wiodących do Nghialo, nad Rzeką Czerwoną. Dniami i nocami podążali do Nghialo mieszkańcy okolicznych osiedli Hungthong, Thangloi i innych, dźwigając ciężar: dostawy dla frontu. Wspinali się na góry, sięgające nieraz 2000 metrów wysokości, przeprawiali się przez rzeki i strumienie, często upadając ze zmęczenia, ale nikt nie zatrzymał się w drodze, broń i żywność dla armii dostarczona została na czas.

Dziś Nghialo jest już wolne. W jesieni ubiegłego roku wietnamska armia demokratyczna zdobyła tę najważniejszą bazę strategiczną Francuzów w północnym Tonkinie, uzyskując kontrolę nad wszystkimi liniami komunikacyjnymi, łączącymi Wietnam północny z Chinami południowymi oraz dostęp do delty Rzeki Czerwonej, najbogatszego w ryż obszaru Wietnamu.

Umilkły pieśni na drogach górskich. Mieszkańcy okolicznych osiedli wrócili do swych codziennych zajęć. Widziałem niektórych, spośród tych bohaterów. Rozmawiałem z 19-letnią Tran Thi Can, śliczną dziewczyną, tak podobną do porcelanowej figurynki, że trudno sobie wyobrazić, że to ona sama przeniosła przez najwyższe góry 17 kilogramów ładunków broni i jeszcze pomagała słabszym kolegom w dźwiganiu ciężaru.

Niewiele od niej starsza Dieu, w czasie podzwrotnikowych deszczów, własnym płaszczem okrywała transport broni, aby ją ustrzec przed zardzewieniem, nie bacząc na to, że sama była przemoczona do nitki.

A jakże się oburzył 68-letni siwobrody Banh, gdy władze w jego rodzinnym miasteczku usłowały mu wyperswadować, by ze względu na swój wiek nie zgłaszał się do brygady pracy.

„Mogę robić to samo co i młodzi, a nawet obawiam się, że zakasuję wielu młodych” — powiedział wówczas i chcąc nie chcąc, trzeba było go przyjąć. I rzeczywiście, pokazał co potrafi: transport jego dotarł jeden z pierwszych do linii frontu!

Kiedy patrzę na tych ludzi, mimo woli przypominam sobie, jak to 25 października, w czasie debaty w francuskim Zgromadzeniu Narodowym, minister obrony, Pleven, usiłował wytłumaczyć porażkę Francuzów pod Nghialo... złą pogodą!

Jakże śmieszne i nędzne wydaje się to tłumaczenie tu, w tych wioskach, gdzie wszyscy, poczynając od dzieci szkolnych, a kończąc na siwowłosych starcach, żyją walką o wolną ojczyznę. I jakże mimo woli prawdziwe jest wyznaczenie burżuazyjnego dziennika „Monde”, gdy pisze, że „decydującą rolę w szybkim tempie ofensywy odegrał fakt, iż 20 000 cywilów, mężczyzn i kobiet, pomagało dobrowolnie w transporcie żywności i amunicji dla żołnierzy Wietnamskiej Armii Ludowej”.

Tak, jednym z głównych źródeł siły armii wietnamskiej jest, obok wspaniałej, rewolucyjnej strategii jej dowództwa, również gorące poparcie całego narodu. Narodu świadomego, że armia ta walczy o słusze i sprawiedliwe cele.

O inne zgoda cele walczą żołnierze francuskiego korpusu ekspedycyjnego w Wietnamie. Ujawniają je ogłoszone niedawno bilanse różnych trustów działających w Indochinach.

(Dalszy ciąg na str. 4)

Tydzień Młodych

21
III
28

Jej członkowie są młodzi, mioda też jest organizacja. Powstała przed niespełna ośmiu laty — w listopadzie 1945 r.

W londyńskim Albert Hallu tysiące młodzieży ze wszystkich stron świata, reprezentujące miliony swych kolegów zawiązały wówczas Światową Federację Młodzieży Demokratycznej. Liczyła ona wtedy w 1945 r. 30 milionów członków z 65 krajów. Dziś liczy przeszło 80 milionów ze 104 krajów.

80 milionów młodych dziewcząt i chłopców, Francuzów i Wietnamczyków, Anglików i Murzynów, mieszkańców Ameryki i Koreańczyków, Rosjan i Chińczyków, Polaków, Czechów i Niemców — to potężna siła. Zwalazca, że ożywiona jest tym samym duchem i idea. Idea walki o wolność, walki o pokój — przeciw siłom dążącym do rozpętania nowej wojny.

Sila młodych serc i umysłów, siła młodych ramion ujawnia się szczególnie w bieżącym tygodniu — w obchodzonej na całym świecie Tygodniu Młodzieży.

U nas Tydzień Młodzieży to okazja do spojrzenia na nasze osiągnięcia, na wspaniałe rozwój oświaty — dostępnej dla wszystkich, na wszechstronną

również, by jeszcze lepiej sobie uzmysłowić piękne perspektywy otwierające się przed każdym młodym w kraju budującym socjalizm.

Podobnie jest we wszystkich krajach obozu postępu i podobnie jest w kraju produkującym w Związku Radzieckim, gdzie młodzież natchniona ideałami swego wielkiego wodza i nauczyciela Józefa Stalina buduje ustroj komunistyczny.

W krajach wyzysku i nędzy Tydzień Młodzieży to okazja do przeglądu sił, do zwarcia szeregów w słusznej walce o prawo do życia, o rozwoju swych zdolności, o prawo do nauki i do pracy.

Różna jest sytuacja młodych w różnych krajach — ale wspólne są ich pragnienia.

Pragnie pokoju młody Koreańczyk i młody Francuz. Pragnie wolnego życia mieszkaniec Malajów i Brazylii. Pragnie umocnić ustroj wolności młody Polak i młody Węgier.

A drogę do realizacji tych pragnień pokazał młody obywatel Kraju Rad. Ten, który walczył z interwentami, i ten który biał normy i plany w stalinowskich pięćdziesiątkach, ten, który obronił ojczyznę przed faszysmem i przyniósł wolność tyłu ludom i ten, który dziś pracuje na dziesiątkach gigantycznych budowli komunizmu. Wytyczył przed ludami wspaniałą drogę zwycięstw i prowadził po niej narody Stalin. Jego imię łączy dziś najściślej miliony młodych na całym świecie. (w)

Na zdjęciu: młodzi robotnicy przemysłu włókienniczego z Rio de Janeiro domagają się podwyżki płac i zerwania paktu wojskowego USA — Brazylia. Fot — CAF

opiekę rozłączaną przez państwo ludowe nad młodzieżą, na wspaniałe sukcesy produkcyjne młodzieżowych przedsiębiorstw. To okazja

Na zdjęciu: młode Chinki — Czian Tai-czuan i Czlen Ho-yu — pracujące w kobiecej brygadzie młniczej. Fot — CAF

Tablica na domu przy ul. Kilińskiejskiej 53, gdzie mieszkał Marchlewski w 1889 r.

Rysio niepokonany jeździec bije wszystkie rekordy

(Ale chodzić nauczy się później...)

Wyciągi, to sport pasjonujący. Szczególnie zaś wyciągi konne. To właśnie chciał nam powiedzieć Ryszard Augustyniak i niewątpliwie powiedziałby, gdyby umiał mówić. Takie wyciągi konne są szczególnie interesujące, jeśli do zawodów staje trzech jeźdźców, którzy w sumie mają niewiele ponad trzy lata i nie opanowali jeszcze całkowicie sztuki chodzenia, natomiast czują się świetnie na koniu. Nie ma tu znaczenia fakt, że zamiast siodeł, konie posiadają wygodne foteliki, a zamiast nóg — bieguny. Publiczność obserwująca zawody nie wie przecież zupełnie, że istnieją jakiegokolwiek inne konie i inne zawody.

Taki konie nie jest niebezpiecznym rumakiem. Można na nim spokojnie stać do zawodów nawet wówczas, kiedy nie umie się chodzić.

Dotychczas wszelkie rekordy szybkości bije na swym rumaku niepokonany jeździec, roczny Rysio Augustyniak, syn tkaczki z ZPB im. Harnama. W dużej, widocznej sali, gdzie całkowite umeblowanie stanowią dwa „kojce” dla „raczków” najbardziej atrakcyjnym zajęciem jest jazda na koniu. Być może, jeszcze ciekawsza jest nauka chodzenia, ale jest to bardzo poważne przedsięwzięcie i dlatego nie wszyscy mają odwagę ryzykować.

Tymczasem w jadalnej sali, przy stolikach sadowi się starszyzna (wiek najwyższy — 3 lata). Jest godzina 12 i za chwilę podany będzie obiad. Na razie więc starszyzna — jak na starszyznę przystało — grzebie w czekoladach. Genia i Jurek, to bliźnięta. Dziś mają już po 3 lata. Są to „najstarsi” wychowankowie żłobka. Kiedy mieli 3 miesiące, zostali przyjęci tu do żłobka tygodniowego i wychowania się w nim do chwili obecnej. Żłobek posiada trzy pary bliźniąt. Dwie pozostałe, to 2-letni Piotruś i Pawełek Sobolewscy oraz Seweryn i Kubuś Grosmanowie.

— Bliźnięta trudniej jest wychować — mówi kierowniczka żłobka ob. Majewska — a u nas mają stałą opiekę lekarską, wszelkie środki odżywcze. Dlatego rozwijają się i wyglądają dobrze.

Jarkowi Spornemu i Marysiowi Dyderko — zdarzyła się... rzecz ludzka. Po zmianie plecak natchemast wezma udział w wycieczkach konnych.

Żłobek jest doskonale urządzony i wyposażony. Posiada własną szwalnię (dzieci wchodzące do żłobka otrzymują całkowite ubranie, a swoje zostawiają w szatni) i pralnię. Ciepłarnia i inspekcja, mieszczące się w ogrodzie, zapewniają dzieciom menu urozmaicone najwciśniej nieśmymi nowożytkami, których nie można by kupić wcześniej ze względu na wysoka sezonowa cenę.

Lekarz — pediatra odwiedza dzieci co dzień. Według jego wskazań układa się codziennie jadłospis, według jego wskazań specjalna, oddzielna kuchnia mleczna przygotowuje mieszanki odżywcze dla niemowląt.

Istnieje tylko jedno „ale”. Budynek jest zniszczony i wymaga remontu. Wydz. socjalny Zakładów — bezpośrednio opiekuń żłobka od ubiegłego roku nie rozpoczął jeszcze żadnych napraw. A przecież im później tym więcej pracy i większe nakłady pieniężne.

Posiadający dwadzieścia kilka pomieszczeń, piękny pałac byłego fabrykanta Biedermana, w którym mieszkało niegdyś 6 osób, dziś służy niemal 400 dzieciom robotników łódzkich. Żłobek zmiannowy — wielkie dobrodzieństwo dla matek pracujących w nocy, dla kobiet dojeżdżających z miejscowości podłódzkich: Andrzejowa Kolumny itp. — daje dziecku nie tylko troskliwą opiekę, ale także, przeznaczony dla dzieci o słabszym zdrowiu, wzmacnia ich siły poprzez

Agnieszce Jaszczewskiej i jej przedszkolnym koleżankom bardzo smakuje rosół z makaronem. Jedzą szybko, zwłaszcza, że po godzinie zabawy.

stosowanie właściwych środków odżywczych i leczniczych, jak wapno, witaminy, naświetlanie lampą kwarcową (która znajduje się na miejscu) itp.

Żłobków tygodniowych Łódź posiada sześć, pośród 51 normalnych. Przebywa w nich ponad 700 dzieci. Powstają również żłobki specjalistyczne, jak żłobek dla dzieci chorych przy ul. Światlanej 15 i żłobek dla dzieci z otoczenia gruźliczego, który będzie otwarty w rb. przy ul. Drużynowej. Oto jak się

Uwaga: rocznik 1934

W poniedziałek, 23 marca rozpoczyna się druga rejestracja mężczyzn urodzonych w 1934 r. Rejestrują się mężczyźni, których nazwiska zaczynają się na litery A i B.

Zamieszkań na terenie VI, VII, VIII, IX i XV komisariatów MO rejestrują się przy ul. Zielonej 10.

Zamieszkań na terenie I, III i IV komisariatów MO rejestrują się przy ul. Ogrodowej 34.

Zamieszkań na terenie V, X, XI, XII, XIII, XIV i XVI komisariatów MO rejestrują się przy ul. Dąbrowskiego 23. (w14)

z każdym rokiem rozszerza sieć punktów opieki nad dzieckiem robotników łódzkich. (w)

Interesująca wystawa przy ul. Karolewskiej

Wczoraj otwarto w Łodzi przy ul. Karolewskiej 41 wystawę ulepszeń narzędzi produkcji, wykonanych przez pracowników Centralnego Zarządu Montażu Urządzeń Elektrycznych. Wystawa obejmuje około 70 eksponatów, szereg plansz, portretów wybitnych racjonalizatorów, biuletyny wynalazczości. Umieszczony na wystawie wykres informuje, że w ciągu 51 i 52 r. zgłoszono 346 pomysłów racjonalizatorskich, z czego przyjęto 103 pomysły. Wprowadzone w życie dały one około półtora miliona zł oszczędności.

Łódź jest z kolei 10 miastem, w którym odbywa się ta wystawa. Dotychczas odwiedzi ją ok. 18 tys. osób. Wśród wystawionych pomysłów racjonalizatorskich jest tylko jedno usprawienie łodzianina — St. Sikorskiego.

Z notatek, wpisanych przez zwiedzających do książki uwag wynika, że wystawa jest celowa i pouczająca. Minusem jest brak dokładnych opisów poszczególnych pomysłów racjonalizatorskich.

Wystawa otwarta będzie do dnia 1. kwietnia br. codziennie od godz. 10 do 19.

Wbieramy zawód

Wojskowa Akademia Techniczna

Wojskowa Akademia Techniczna jest szkołą akademicką, która kształci słuchaczy na inżynierów wojskowych i inżynierów — magistrów wojskowych różnych specjalności, jak również kandydatów nauk techniczno-wojskowych. Po ukończeniu studiów absolwenci WAT poza stopniami zawodowymi i naukowymi inżyniera względnie inżyniera magistra otrzymują stopnie oficcerskie. Niezależnie od tego powierza im się kierownicze stanowiska techniczne w poszczególnych rodzajach wojsk lub też prowadzenie prac naukowo-badawczych w techniczno-naukowych instytucjach.

W okresie studiów słuchacze WAT otrzymują pełne wyżywienie, umundurowanie, zakwaterowanie, zapotrzebienie w podręczniki, pomoce naukowe oraz stipendium.

Warunkiem przyjęcia do WAT jest przede wszystkim

45 lat przy sztalugach!

Liryk polskiego pejzażu

Bez mała pół wieku służy już polskiej sztuce senior łódzkich plastyków, szanowany i lubiany przez nich kolega, wrażliwy i rzetelny artysta — Zenobiusz Poduszeko.

45 lat przy sztalugach!... Szmata czasu. Takim „sędziwym” jubileuszem, jaki obchodzi właśnie Poduszeko — nie legitymował się bodaj dotąd żaden z łódzkich artystów.

Przez sale pawilonu Ośrodka Propagandy Sztuki, gdzie odbywa się jubileuszowa, zbiorowa wystawa prac artysty — przewinęły się i larstwa radzieckiego, czerpał Poduszeko swe natchnienie, na nich oparł swą twórczość i dzięki nim pojął społeczną rolę sztuki. Wychowany w surowej dyscyplinie rysunku, czerpie on motywów do swych obrazów z otaczającej go rzeczywistości, ale nade wszystko miluje przyrodę. Tematy jego obrazów — aby je tylko przykładowo wymienić — to: „Przyszła wiosna”, „Światlisty zmierzch”, „Kwitające kasztaniny”, „Słoneczna jesień”, „Pierwsza orka”, „Po zachodzie”, „Letnie południe”, „Różowy poranek”, „Wieczorna cisza” i in. Poduszeko — to liryk pejzażu, to malarz-poeta, umiejący „na gorąco” notować najprzeróżniejsze, najdziwniejsze stany i nastroje otaczającej go natury.

Podczas swych studiów w Petersburgu i po ich ukończeniu, Poduszeko stykał się z wielu najwybitniejszymi w owym okresie malarzami Rosji. Wśród nich spotykał wielu przedstawicieli znakomitej postępowej szkoły pieriedwiżników. Jednego z ideowych jej założycieli, genialnego malarza — Ilię Repina często widywał w Petersburskiej Akademii. Spotykał i znał tak świetnych rysowników i malarzy, jak Czysiatkow, Makowski, Żukowski, Baksejew, Bondarewski... Prace Poduszeko znalazły się m. in. na kilku wystawach pieriedwiżników, co było ówczesnym aktem wielkiego uznania dla dojrzałego już talentu artysty.

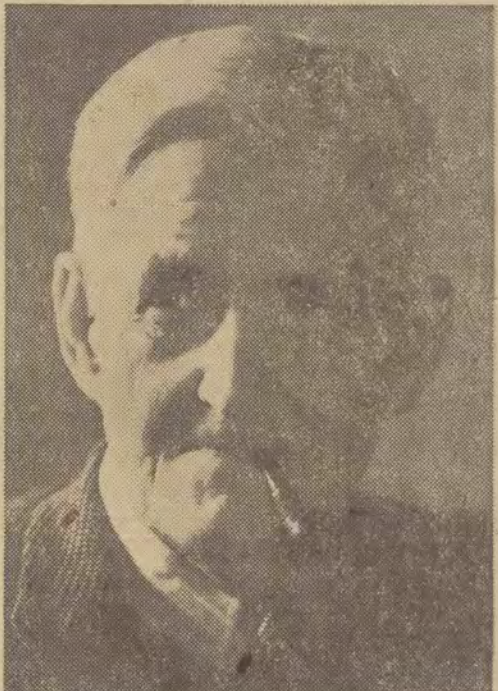
Jubilat, mimo podeszłego wieku, jest artystą bardzo czynnym i „produktywnym”, owianym wciąż młodzieńczym zapałem i duchem, ofiarnym współczesnym, i chemii, w zakresie programu szkoły średniej.

Kandydaci ubiegający się o przyjęcie do WAT — tęgocorni maturzyści — składają dokumenty w SKR. Absolwenci szkół ogólnokształcących oraz techników zawodowych z roku 1951-52 i lat wcześniejszych winni złożyć do końca marca 1953 r. ankiety indywidualne w powiatowych (miejskich, dzielnicowych) komisjach rekrutacyjnych przy Wydziałach Oświaty Rad Narodowych stałego miejsca zamieszkania.

Na pierwszy rok studiów przyjmowani są kandydaci urodzeni w latach 1929 — 1935, którzy ukończyli lub też kończą w bieżącym roku szkolnym szkołę ogólnokształcącą lub technikum zawodowe, posiadają zdolność fizyczną do służby liniowej, obywatelstwo polskie i stan wolny.

Formularze ankiet oraz wszelkie informacje zainteresowani otrzymać mogą w komisjach rekrutacyjnych, względnie w Delegaturze Ministerstwa Szkół Wyższych w Łodzi, ul. Zamenhofa 13 lub w Wojskowych Komendach Rejonowych.

Z. Now.

Zenobiusz Poduszeko

Podczas swych studiów w Petersburgu i po ich ukończeniu, Poduszeko stykał się z wielu najwybitniejszymi w owym okresie malarzami Rosji. Wśród nich spotykał wielu przedstawicieli znakomitej postępowej szkoły pieriedwiżników. Jednego z ideowych jej założycieli, genialnego malarza — Ilię Repina często widywał w Petersburskiej Akademii. Spotykał i znał tak świetnych rysowników i malarzy, jak Czysiatkow, Makowski, Żukowski, Baksejew, Bondarewski... Prace Poduszeko znalazły się m. in. na kilku wystawach pieriedwiżników, co było ówczesnym aktem wielkiego uznania dla dojrzałego już talentu artysty.

Jubilat, mimo podeszłego wieku, jest artystą bardzo czynnym i „produktywnym”, owianym wciąż młodzieńczym zapałem i duchem, ofiarnym współczesnym i chemii, w zakresie programu szkoły średniej.

Kandydaci ubiegający się o przyjęcie do WAT — tęgocorni maturzyści — składają dokumenty w SKR. Absolwenci szkół ogólnokształcących oraz techników zawodowych z roku 1951-52 i lat wcześniejszych winni złożyć do końca marca 1953 r. ankiety indywidualne w powiatowych (miejskich, dzielnicowych) komisjach rekrutacyjnych przy Wydziałach Oświaty Rad Narodowych stałego miejsca zamieszkania.

Na pierwszy rok studiów przyjmowani są kandydaci urodzeni w latach 1929 — 1935, którzy ukończyli lub też kończą w bieżącym roku szkolnym szkołę ogólnokształcącą lub technikum zawodowe, posiadają zdolność fizyczną do służby liniowej, obywatelstwo polskie i stan wolny.

Formularze ankiet oraz wszelkie informacje zainteresowani otrzymać mogą w komisjach rekrutacyjnych, względnie w Delegaturze Ministerstwa Szkół Wyższych w Łodzi, ul. Zamenhofa 13 lub w Wojskowych Komendach Rejonowych.

Dziś na Uł eliminacje

Festiwalu Studenckich Zespołów Artystycznych

Dziś o godz. 14, na Uniwersytecie Łódzkim, rozpoczyna się eliminacje Festiwalu Studenckich Zespołów Artystycznych. Wystąpią w nich najlepiej pracujące studenckie zespoły pieśni, tańca i recytacji.

Obniżka cen dorsza

W związku z nastaniem sezonu połowów dorsza i korzystnymi wynikami tych połowów, cena dorsza w sprzedaży detalicznej została poważnie obniżona. Obniżka ta wynosi 30 proc. Cena detaliczna dorsza patroszonego bez głów, który dotychczas kosztował 10 zł za 1 kg., będzie wynosiła od dnia 21 marca br. 7 zł za 1 kg.

Odpowiednio została obniżona cena innych gatunków dorsza świeżego. Cena dorsza wędzonego wynosi 12 zł za 1 kg. Równocześnie obniżono zostały ceny wszystkich dań z dorsza w zakładach gastronomicznych.

